

Пет разлога зашто ћете волети Исидору Мун...

Упознајте магичну,
зубичанствену Исидору Мун!

Ружичасти Зец, Исидорина слатка играчка,
оживео је захваљујући магији!

Спремите се за мало
магичних несташлука!

Исидорина породица је шашава!

Чаробне
ружичасто-црне
илустрације

Када бисте били позвани на
спавања са сиренама, шта бисте
забавно радили?

Научила бих да вртим
хулахоп као сирене.

- Попи

Истраживали бисмо олупине бродова
и пећине пуне морске траве!

- Меги

Направили бисмо поноћну гозбу и
јели дивну дугину питу!

- Џес

Научио бих да правим
пирете док пливам.

- Блу

Правили бисмо огрлице
од школки.

- Роса

Спавала бих у сирениној соби која је
плаво-розе и прекривена школкама.

- Клара

Породично стабло

Моја мама,
грофица Корделија
Мун

Бебица Медени Цветић

Мој тата,
гроф Бартоломју
Мун

Ја!
Исидора Мун

Ружичасти Зец

За вампире, виле и луде широм света!
И за моју светлуцаву Селестину!

Илустровао Мајк Гартон на основу
оригиналних цртежа Харијет Манкастер.

Наслов оригинала
Harriet Muncaster
ISADORA MOON UNDER THE SEA
Copyright © Harriet Muncaster 2022
Illustrated by Mike Garton based on original artwork
by Harriet Muncaster

Isadora Moon Under the Sea was originally
published in English in 2022.
This translation is published under arrangement
with Oxford University Press
Translation copyright © 2023 Вулкан издаваштво
ISBN 978-86-10-04638-0

ПОД, МОРЕМ

Харијет Манкастер

Превела Бранка Јосиповић Кривокућа

 Вулканчић

Прво поглавље

Била је субота ујутро и заједно смо доручковали у кухињи када се зачуло гласно куцкање по прозору. Поскочила сам и успут случајно испустила свој тост на под! Ружичасти Зеџ ми је уплашено скочио у наручје. (Ружичасти Зеџ је био моја омиљена плишана играчка, али га је мама оживела помоћу свог магичног штапића.

Она уме да ради такве ствари зато што је вила.)

„Птица!“, повикала је моја сестра Медени Цветић из своје високе столице и уперила буцмасти прстић у правцу прозора.

„То је галеб!“, рекла је мама. „Баш чудно! Галебова обично нема у нашем граду, они живе крај мора.“

„Не пуштајте га унутра!“, повикао је тата и сакрио се испод свог вампирског плашта. „Украшће мој црвени сок! Галебови су познати крадљивци хране!“

Мој тата је вампир и једе само црвену храну. Веома му је стало до његовог црвеног сока.

„Галеба не занима твој црвени сок, Бартоломју“, уздахнула је мама и заколутала очима. „И мислим да би требало да га пустимо унутра. Носи нешто у кљуну!“

„Ох, шта би то могло бити?“, питала сам узбуђено и привила Ружичастог

Зеца уз себе, док није почео да се мивољи да га пустим.

Мама је отворила прозор и галеб је улетео унутра лепећући крилима. Слетео је насред стола и испустио писмо баш поред тегле с медом. Тата је истог трена зграбио свој црвени сок и сакрио га испод плашта.

„За Исидору је!“, рекла је мама.

„За мене?“, цикнула сам, осећајући и узбуђење и нервозу у исто време. Зашто би галеб донео баш МЕНИ писмо? Искорачила сам и узела коверту, па поцепала њен врх. Мама, тата и галеб су ме нестрпљиво посматрали.

„Ово је позивница!“, рекла сам извлачећи дивну позивницу у облику шкољке, целу прекривену блиставим бисерима. „Од моје другарице, сирене Марине. Позива ме код ње на рођендански спавањац следеће суботе!“

„Ооо!“, обрадовала се мама. „Како узбудљиво!“

„Надам се да не морам ја да идем са тобом“, рекао је тата стресавши се. „Мрзим кад ми се покваси коса!“

„Наравно да не! Ко још води маму и тату на спавањац!“, одвратила сам. „Идем сама!“

„Сама?“, питао је тата. „Цели тај пут до мора? И под морем?“

Осетила сам како ми стомак завија од нервозе.

„Сигурна сам да је у потпуности безбедно“, рекла је мама. „Маринини родитељи ће бити с вама.“

Гледала сам позивницу. У дну је био мали одељак са квадратићем где је требало да означим да ли ћу доћи на рођендан или не.

Желела сам да идем. Али... то је баш далеко. Последњи пут кад сам ишла на спавањац, помало ми је недостајала кућа, а то је било само неколико улица даље, код моје најбоље другарице Зои. Тата је могао да ме посети током ноћног лета.

„Мислим да ћеш се дивно провести!“, рекла је мама. „Марина каже да ће те сачекати на плажи, са новом магичном огрлицом помоћу које ћеш моћи да дишеш под водом.“

„Али нећу моћи тек тако да се вратим кући уколико то пожелим...“, оклевала сам.

„Сигурна сам да то нећеш ни желети!“, одвратила је мама. „Биће ти веома забавно!“

„Сквик!“, огласио се галеб и нестрпљиво почео да лупка ногама.

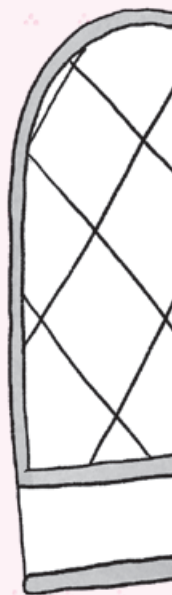

„Мислим да жели да се врати назад на плажу“, закључила је мама и додала ми оловку.

Дубоко сам удахнула и потом означила квадратић на дну позивнице као одговор да ћу доћи на забаву. Мама га је откинула. Сад је било готово!

Више нисам могла да променим мишљење. Дала сам део са означеним квадратићем галебу и он га је узео у свој жути кљун. Потом се подигао у ваздух, запутио ка прозору, и успут спустио до пода да зграби тост који ми је малочас испао.

„Рекао сам ти!“, повикао је тата док је галеб нестајао кроз прозор. „Познати крадљивци хране!“

„Па, било је довољно лепо од њега што је долетео да нам донесе позивницу“, закључила је мама. „Тек ми је сада пало на памет да сам могла чаробним штапићем да му створим чинију чипса.“

Целе недеље нисам могла ни на шта друго да мислим осим на спавањац. На моменте сам била јако узбуђена, а на моменте веома уплашена. Спавањац! Под морем! Сама-самцата! Кад је дошла субота, већ сам била толико нервозна да нисам могла ни да седим мирно. Скакала сам горе-доле по кревету док ми је мама паковала кофер.

„Смири се, Исидора“, смејала се мама, „или нећеш имати снаге за журку! А сада, да ли желиш да понесеш купаћи костим или пиџаму? Нисам сигурна шта је боље за ту врсту спавањца. И не заборави поклон за Марину. Зашто га сама не упакујеш? Донела сам ти неке водонепропусне украсне папире.“

После ручка је било време да кренемо. Мама, тата, Медени Цветић и ја сели смо у ауто. Тата обично спава преко дана, али је сада остао будан специјално због овог путовања.

„Желим да те испратим!“, рекао је док је седао на сувозачко место. „Али могу мало и да дремнем док мама вози.“ Потом је ставио чепиће у уши, маску за спавање на очи и захркао.

Чинило ми се да ће вожња до обале трајати бескрајно дуго. Гледала сам кроз прозор док се пут мењао од ауто-пута до мале сеоске стазе. На крају сам коначно приметила малу плаву линију хоризонта.

„Море!“, повикала је мама радосно.